September, 2022

WAAGHALZEN COURANT

Van onze correspondenten: Wieteke Dekker, Christa Lodewijks, Tim Bosman, Astrid van Waardenburg, Lynn Busscher, Ilse Logchies, Ratna Kanhai & Dorenda ten Hoopen

Door: Wieteke Dekker

Succesverhaal Innerwijs

Wat een bijzondere mooie veranderingen zijn er gaande. Mijn naam is Wieteke en mijn vriend Lucas en ik zijn een aantal jaar geleden gestart met Innerwijs coaching. Naar aanleiding van jaren ervaring in het onderwijs, persoonlijke burn outs en signalen van onze eigen kinderen kwamen wij tot de conclusie dat er iets essentieels mis in onderwijs en opvoeding: namelijk aandacht voor wie je zelf bent; de verbinding met jezelf en vertrouwen in groei.

Wij merkten dat er weinig ruimte was voor kinderen om zichzelf te zijn. Als je vertrouwen hebt in je eigen proces, voelt wat wel en niet goed voor je is, zal dat je sterker maken in het omgaan met keuzes en kun je uiteindelijk burn outs en andere psychische problemen voorkomen. Daarom: *iedereen moet innerwijs worden!*

De term is veelomvattend en het duurde even voordat we er zelf grip op kregen, maar in het jaar dat ik mee mocht doen met de Waaghalzen kreeg het langzaam vorm. We bouwden een website en deze vulde zich langzaam met allerlei activiteiten

waarbij de verbinding met jezelf en vertrouwen centraal staan. We verspreiden onze ideeën en al snel mochten we op de school van mijn zoon en op verschillende scholen van STWT ons verhaal komen doen, gekoppelt aan een lesactiviteit. Er is een domino-effect ontstaan we krijgen regelmatig aanvragen. Zo ook voor teamcoaching. Tijdens een studiedag leren wij de leerkrachten met vertrouwen naar het groeiproces van de kinderen en zichzelf te kijken. Ook laten we ze op een andere manier naar de lessen te kijken.

Ondertussen organiseren we ook kinderfeestjes. Deze organiseren we op maat in overleg, maar altijd staat de verbinding met jezelf en de natuur centraal. Zo hadden we laatst een feestje van een jongen van 8 die van Kung Fu Panda hield. We maakten krachtstokken en onderzochten de Chi (levensenergie) van de kinderen.

Daarnaast hadden we een tocht door het bos waarbij de kinderen verschillende technieken van de sport Kung Fu leerden.

We zijn nu zelfs in gesprek met de Gemeente Haarlemmermeer om workshops voor schooluitvallers te organiseren. We doen dit in een cultureel centrum en gaan onder andere graffiti/kunst workshops geven, waarbij we met de jeugd in gesprek gaan over van alles; maar het doel dat ze leren voelen wie ze zijn, waardoor ze sterker worden en beter worden in keuzes maken.

Ik ben supertrots op de verschuiving die om ons heen plaats vindt en heb vertrouwen dat er in het onderwijs echt iets gaat veranderen: het is nodig als je hoort dat 1 op de 4 jongeren met psychische problemen kampt. Wie weet zitten we nog een keer met de minister van onderwijs aan tafel ;)

Verbinding

Door: Christa Lodewijks

Voor mijn werk als onderwijsadviseur kom ik in diverse groepen in de onderbouw. Van alle kleuters die ik heb ontmoet, staat één kleuter mij bijzonder bij. Terwijl ik eigenlijk heel weinig weet over dit jongetje. Maar toch is het deze leerling, die mij aan het denken heeft gezet. Jullie zullen je inmiddels wel afvragen: 'Wat is er dan zo bijzonder aan dit jongetje?'

Het gaat om een jongetje van vier jaar oud. Hij spreekt geen Nederlands en heeft nog geen eerdere ervaringen met het Nederlandse onderwijs. Maar is terecht gekomen op een Amsterdamse school in een kleutergroep. Een groep die gezellig, maar vooral ook heel druk is.

In de tijd dat ik er was (ongeveer twee per week voor tien weken lang) heb ik dit jongetje vooral staand gezien. Zich afzijdig houdend van wat er in de groep afspeelde. In de kring heb ik hem ook niet gezien. Filmpjes kijken in de klas? Hij stond verscholen in de huishoek. De leerkrachten maakten contact, namen hem bij de hand om deel te nemen aan de activiteiten. Dit verzoek bleef onbeantwoord. Elke dag werd hij rond 12:00 uur weer opgehaald door moeder. Zijn interne klok wist feilloos te vertellen wanneer dat het geval was. Het gedrag van deze kinderen is vaak moeilijk te 'vangen' voor de leerkracht. Deze gedachten en gevoelens kunnen leiden tot frustratie en onzekerheid. Bij de leerkracht, maar ook bij het kind. Dit jongetje staat representatief voor veel kinderen die starten in het onderwijs. Een overweldigende ervaring, met een nieuwe taal, onbekende kinderen, klaslokalen en volwassenen. Ga er maar aan staan als 4-jarige.

Dat kinderen met een enorme diversiteit aan ervaringen de onderbouw binnenstromen, is niets nieuws. Waar de een er al helemaal 'klaar' voor is om als 4-jarige te starten, heeft de ander daar een heel ander gevoel bij. En dat dit vaak na enkele weken bij de meeste kinderen al een stuk beter gaat, is natuurlijk heel fijn. Maar sommige kinderen hebben net iets meer nodig.

Wat hebben deze kinderen dan nodig van ons als onderwijsprofessionals? Het bieden van veiligheid is de eerste stap en het fundament waarop verder gebouwd kan worden. En daar is verbinding voor nodig. Verbinding van de leerkracht met het kind, de verbinding tussen het kind en de groep, de verbinding met zichzelf, maar ook de verbinding tussen thuis en school.

En hoe je die verbinding maakt? Kun je terug vinden op mijn blog. Naast de suggesties, bundel ik de mooie praktijkvoorbeelden. Dat er geen pasklaar antwoord is voor ieder kind, dat lijkt mij helder. Het is een zoektocht. Voor de een is een klein opstapje genoeg, voor de ander zal het een grote opstap zijn. Maar zeg nou zelf, als het lukt om die verbinding aan te gaan, dan heb je het kind een veilige start gegeven en dat zal het fundament zijn waar hij of zij zijn verdere schoolcarrière op kan bouwen. De leerkracht maakt dus echt het verschil, iedere dag weer.

Bewegen in de school

Door: Tim Bosman

Voordat ik begon met de Waaghalzen was ik al bezig met het uitdagen tot meer bewegen in- en om de school. Ik had al allemaal ideeën, maar het duurde steeds lang voordat ik wist wat ik ermee kon en wilde bij ons op school. Hoe kan ik beweegsituaties in de gangen creëren, zonder overlast voor de klaslokalen te veroorzaken? En dan wordt dit gebouw na schooltijd en in het weekend ook nog door anderen gebruikt.
Gelukkig werd er bij ons op school wel al veel bewogen. Twee keer per week gym, twee keer per week 'extra sport' en elke week een dansles! Nu zijn er altijd nog kinderen die toch een hogere beweegbehoefte hebben en dan vooral als ze lang ergens naar moeten luisteren of zittend werken. Voor deze kinderen wil ik van betekenis zijn door ze de kans te geven om, tijdens de lessen, hun energie kwijt te kunnen door een korte beweegopdracht uit te voeren.

Door de bovenbouw vleugel van OBS de Toekomst hangen nu verschillende posters met beweegopdrachten aan de muur. Kinderen mogen bij de leerkracht zelf aangeven wanneer ze even hun energie kwijt moeten, omdat ze zich niet meer kunnen concentreren.

De leerling mag dan enkele minuten de gang op om een beweegopdracht naar keuze te doen. Denk aan boksen op de bokszak, sprintjes door de gang, of touwtje springen. De leerlingen leren zelf aan te geven wanneer ze dit nodig hebben. De leerkracht geeft aan op welke momenten dit mogelijk is. Als dit allemaal goed gaat is het de bedoeling dat iedereen hier profijt van heeft. De leerling zelf, die z'n energie kwijt kan en zich daarna weer kan focussen op de les. De klasgenoot van de leerling die nu niet meer gestoord wordt door het afleidende gedrag van de leerling die z'n energie niet kwijt kon. Tot slot de leerkracht die niet meer hoeft in te grijpen wanneer de leerling storend gedrag vertoond voor z'n omgeving.

Vanaf het moment dat ik met anderen begon te praten over mijn ideeën, merkte ik dat ik anderen inspireerde en dat ik al snel mensen om mij heen had die met mij mee wilden denken. Collega's van de gymsectie op andere scholen gingen met mijn voorbeelden aan de slag en samen versterkten wij elkaars ideeën. Toen ik het idee binnen het team op de Toekomst verspreidde, kreeg ik veel enthousiaste reacties en collega's die wel wilden meedenken en uitproberen. Meester Khalid zou wel even een bokszak in de gang ophangen, zodat de kinderen daarop hun energie kwijt konden. Toen de bokszak en de posters in de gang hingen, kon het experimenter beginnen. Elke bovenbouwgroep kreeg een paartje bokshandschoenen en een springtouw en voor de andere oefeningen hebben ze alleen zichzelf nodig, of een voorwerp dat al op de gang aanwezig is. Voor het begin van dit experiment vind ik het vooral belangrijk dat dit 'nieuwtje' de les juist niet verstoort, maar juist een positieve invloed heeft. Eerst dus even inkomen en wennen aan de opdrachten en regels en daarna onderzoeken of het ook daadwerkelijk positieve effecten heeft op de klas en lessen. We zijn simpel begonnen en gaan gaandeweg steeds iets toevoegen aan de mogelijkheden. Ik ben benieuwd!

Hoe maak ik er appelmoes van?

Door: Astrid van Waardenburg

Kunnen wij betekenisvoller en effectiever lesgeven? Ja, dat kan!
Activiteiten en lessen verbinden met kennis en vaardigheden die eerder zijn aangeboden.

"Ik ben Astrid van Waardenburg, leerkracht bovenbouw op de 7e Montessorischool in Amsterdam Nieuw-West en ik vertel graag over mijn 'Waaghalzen' project."

Als Waaghals bij de STWT doe je onderzoek met de bedoeling dat de collega's op school of scholen er wat aan hebben in de praktijk. Ik zie dat collega's zich inspannen voor beter onderwijs. We doen al veel en willen nòg meer, nòg beter: de impact van wat we de kinderen aanbieden vergroten. Maar hoe pakken we dat aan?

Op school bieden wij basiskennis en vaardigheden aan. Door herhaling en reflectie wordt de kennis onthouden en begrepen.

Hier zijn we de hele dag eigenlijk mee bezig. In mijn klas merk ik dat wanneer ik de meer praktische activiteiten koppel aan eerder behandelde leerstof, de kinderen gemotiveerd blijven werken, meer initiatieven nemen en later beter weten te vertellen wat ze geleerd hebben. Ik zie veel vaker 'het kwartje vallen'. Bovendien is dit zo fijn voor de meer praktisch aangelegde kinderen, die nu ook eens een ander kunnen helpen! En niet alleen de kinderen worden hier heel blij van, maar ook ikzelf!

Wat deed ik zoal in mijn klas: appelmoes laten maken, laten wegen op weegschalen met verschillende schaalverdelingen en hiermee laten rekenen; de latten voor de zelf gefiguurzaagde schooltuin bordjes laten meten en laten uitrekenen welk stuk voor één kind is; in Sinterklaastijd de hoeveelheid pepernoten laten schatten, de gemiddelde schatting berekenen en tenslotte met behulp van een staartdeling de pepernoten verdelen.

Met mijn vrienden, familie, collega's (ook van andere scholen) en andere Waaghalzen heb ik hier veel over gebrainstormd en gefilosofeerd.

Ik heb brein- en leertheorieën gelezen, kritische feedback gekregen en enthousiaste reacties.
Een collega die geïnspireerd door ons gesprek mijn idee in de praktijk bracht liet mij zien dat het -ook in het klein- echt kan werken!
In plaats van de kinderen een papier te geven met voorgetekende vakken, wat ze van plan was geweest, liet zij de kinderen het blad zelf meten. De staartdeling die ze die ochtend geleerd hadden gebruikten ze om het papier in drie vakken te verdelen. Wat opviel was de trots van de kinderen dat ze dit konden. Vervolgens werd er extra mooi op geschreven.

Ik vond het heel leuk om deze simpele methode te presenteren in mijn team; laten zien dat je dit met nauwelijks extra moeite en tijd kunt doen. Geen extra werkdruk! Je doet niet meer, maar je doet het op een ander moment dan je het misschien anders had gedaan. Het kost je een klein beetje meer tijd op een bepaald moment, maar levert je op een ander moment tijdwinst en leerrendement op. En je doet iets tegelijk: een leuke opdracht en oefenen van eerder aangeboden stof. Heel effectief dus.

Dat het een simpele methode is wil niet zeggen dat het eenvoudig is om toe te passen. Leerlijnen liggen min of meer vast, maar om verbanden te leggen tussen de leerlijnen en 'real-life' situaties vraagt om een andere blik, ook op de niet-cognitieve activiteiten die je de kinderen aanbiedt.

Ik vroeg de collega's daarom na te denken wat voor activiteiten 'nieuwe stijl' zij al deden in de klas. We spraken er af en toe over tijdens de lunch en het maakte veel enthousiaste verhalen los.
Een middenbouw leerkracht: "We keken een klokhuisfilmpje over de ecologische voetafdruk van de gemiddelde Nederlander. Bij het nabespreken rekenden we de voetafdruk van de klas uit. Hierbij gebruikten we de verschillende manieren van het vermenigvuldigen van grote getallen die we kennen, èn kwamen oppervlaktematen aan bod."

'Ik heb de klas geleerd wat homoniemen, synoniemen en antoniemen zijn. Tijdens het voorlezen benoemen de leerlingen en ik het wanneer we er eentje tegenkomen. Direct na een dictee kwamen twee kinderen naar me toe. In het dictee bleek ook een homoniem te staan."

Ik ben nog steeds trots op de dappere collega's die iets hebben overwonnen.
Eén collega stormde echt mijn klas in om te vertellen, met een leerling op sleeptouw, dat ze hèt hadden gedaan! En het werkte! Een atlas werd onder mijn neus geduwd: "Kijk, wijs aan, vertel hoe het zit!" Door een kaart in de atlas te koppelen aan een eerder gegeven rekenlesje over schaallijnen was er ineens begrip en kwam de leerling erachter wat het nut is van schaallijnen. Bijna huppelend verlieten ze mijn klas weer.

<u>Hoe werkt het in het brein:</u>

- *door het reflecteren met de leerkracht ontstaan extra dwarsverbindingen in de hersenen van het kind.*
- *daardoor is er kans op meer begrip*
- *de kennis is meer verankerd in het brein*
- *als je dit vaker doet vergroot je de kans dat de informatie in de hersenen in een andere situatie makkelijker toegankelijk is en dat is uiteindelijk de bedoeling.*

<u>Belangrijk is hierbij:</u>

- *Vraag de kinderen naar het eerder gegeven lesje, hoe zat het ook al weer?*
- *Maak expliciet voor de kinderen wat het verband is en laat zien hoe ze het bij deze les of activiteit kunnen of moeten gebruiken.*

<u>Gewoon doen.</u>
Mijn oproep is bedoeld als stimulans: doe het gewoon!
Bij een activiteit of een les die je geeft: denk na wat je laatst voor lesje hebt gegeven waarnaar je kunt verwijzen.

Hoe zie ik de toekomst?
Wat ik graag zou willen zien is
- dat leerkrachten zich meer bewust worden van het belang van duidelijke reflectie en duidelijk terugwijzen naar eerder aangeboden kennis of vaardigheden: “Weten jullie nog dat we de vorige keer.....?”
- dat hun mindset verandert, dat leerkrachten steeds meer mogelijkheden zien en die ook benutten tijdens het lesgeven.
- dat er op deze manier ook meer verbanden gelegd worden tussen het werken in de plusklas, de gymactiviteiten, de techniek- en kunstlessen en het werken in de klas.

Ik merk dat mensen enthousiast worden wanneer ik vertel over mijn manier van werken en ook bereid zijn om het uit te proberen in de praktijk en daar dan weer heel blij van worden. Het komend jaar wil ik daarom tijdens intervisiebijeenkomsten collega's stimuleren om ideeën uit te wisselen, ook de stap te wagen en te ervaren hoe enthousiast en gemotiveerd de kinderen hiervan worden en hoeveel ze ervan leren.

Ben je nieuwsgierig geworden? Ik wil er graag op je school een keer over komen vertellen.
Neem gerust contact met me op:
astrid.vanwaardenburg2@gmail.com

O ja, en die kinderen! Die vragen wanneer we nu weer eens appelmoes gaan maken!

juli 2022

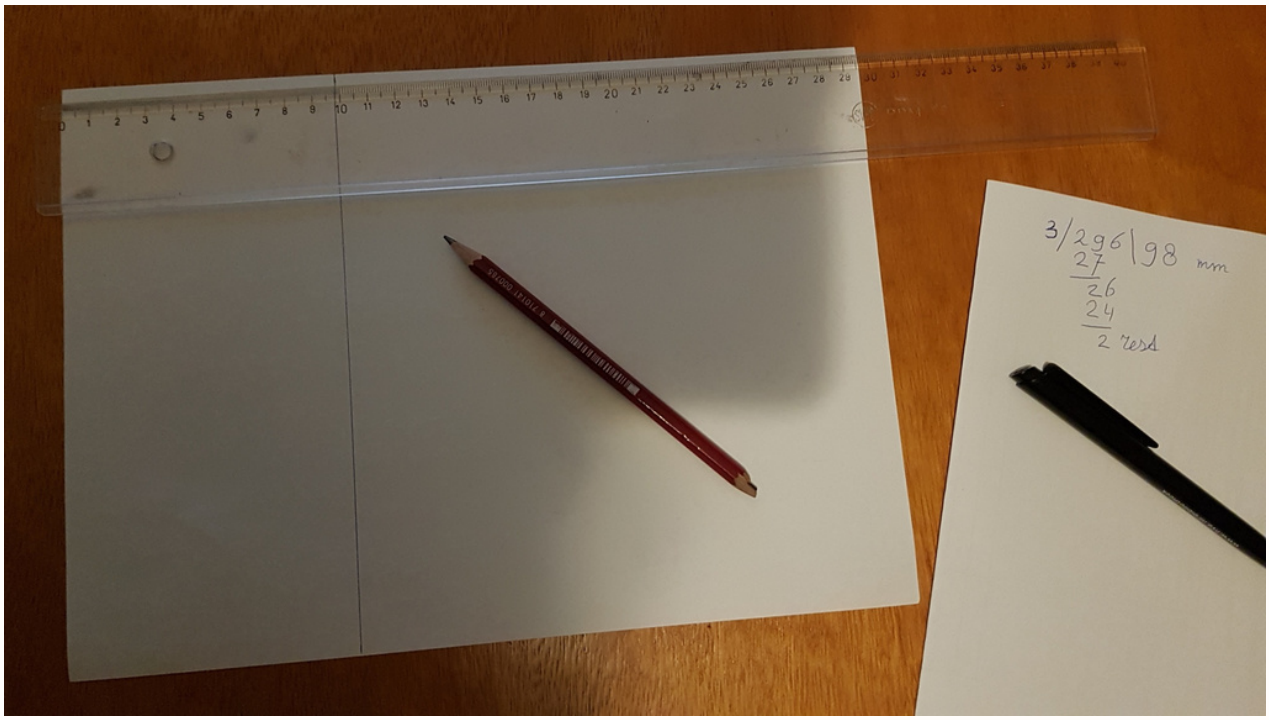

Ikke ikke ikke en we laten niemand stikken!

Door: Lynn Busscher

Jeetje, het is alweer een aantal jaar geleden dat ik een Waaghals werd. Spannend was dat! Ik weet het allemaal nog goed. Mijn directeur benaderde mij, met de vraag of het Waaghalzen traject niet iets voor mij was. Toen ik mij daarin verdiept had, wist ik zeker dat het iets voor mij zou zijn. Samen met andere collega's van verschillende scholen werken aan een droom. Met mijn directeuren heb ik zitten brainstormen wat ik kon en wilde gaan doen. Ik zou dat schooljaar een cursus 'Inclusiviteit' bij Fawaka gaan volgen en uit de leerlingenraad was gekomen dat ze iets wilden doen met racisme. Zo ontstond mijn pitch: Meer inclusiviteit in de school!

Wat ik precies wilde gaan doen, dat was nog onduideijk voor mij. Het was en is zo'n breed onderwerp. De vraag 'Sluit ik geen mensen/groepen buiten?' kwam steeds opnieuw naar voren. Dat is het laatste wat ik hiermee wilde natuurlijk. Maar wat wel heel duidelijk was, was dat ik ervoor wilde zorgen dat we elkaars verschillen zouden gaan zien en gaan vieren. Want wauw wat is de wereld mooi met zoveel verschillende culturen, huidskleuren, seksualiteiten, genderdiversiteit, handicappen en zo kan ik nog wel even verder gaan.

Halverwege het jaar had ik voor mijn gevoel nog niet veel bereikt. Ik was erg bezig met het zoeken naar een product. Ik wist niet wat ik nou uiteindelijk neer wilde zetten en wat ik wilde bereiken werd steeds breder. Mijn doel was zo groot, dat daar jaren voor nodig zouden zijn en ik kon het nooit in mijn eentje doen. Dit heb ik tijdens mijn jaar leren accepteren en heb ik hulp gevraagd van collega's. Het werd een belangrijk punt in de stichting en samen met de stichting en mijn school proberen we elk jaar te leren en kritisch te kijken naar hetgeen dat we aanbieden.

Ik ben begonnen met het aanschaffen van nieuwe (prenten-)boeken. Boeken waar kinderen/mensen verschillende huidskleuren hebben, verschillende culturen, verschillende handicaps hebben, verschillende seksualiteiten, boeken met meer genderdiversiteit en zo blijven we zoeken naar boeken die we missen.

Op school hebben we een traject gevolgd waar we les kregen over inclusiviteit. Welke woorden gebruik je, welke gesprekken voer je met de kinderen en we hebben documentaires gekeken zodat we niet alles vanuit ons eigen oogpunt zouden zien, maar vanuit de mensen die zich in hokjes gedrukt voelen en daardoor benadeeld worden.

Ook zijn we gaan kijken naar de methodes die we hebben. Leren onze kinderen met bijvoorbeeld onze geschiedenismethode wel de geschiedenis die wij ze willen meegeven. De methodes van 20 jaar schetsen een heel ander beeld dan er tegenwoordig is. Zijn ze nog wel up to date?

En we hebben gekeken naar de feestdagen die we vieren en of deze passend zijn bij de populatie kinderen bij ons op school, maar ook die passender zijn voor de tijd van nu in Nederland.

We zien elkaars verschillen en weten hier nu beter mee om te gaan en proberen dit de kinderen ook te leren. Het mooie van elkaar leren zien en waarderen.

Jullie kennen vast allemaal het gezegde: 'Ikke ikke ikke en de rest kan stikken'. Wij hebben ervan gemaakt: *'Ikke ikke ikke en we laten niemand stikken'.*

De stem van het kind centraal in de leerlingenraad

Door: Ilse Logchies

Ik ben Ilse Logchies, leerkracht en kindertherapeut in het Amsterdamse basisonderwijs. Dagelijks zie ik in mijn werkpraktijk de worsteling van ouders, kinderen en leerkrachten met thema's zoals kansengelijkheid, inclusiviteit, welbevinden en geluk, loslaten versus beschermen, jezelf mogen zijn en je staande houden in de huidige maatschappij.

Vanuit mijn jarenlange rol als leerkracht voor kinderen van verschillende leeftijden, uit verschillende sociale klassen en met een verschillende religieuze, culturele achtergrond zie ik steeds meer en duidelijker dat wij er als leerkracht en opvoeders écht toe doen. Ieder mens, oud én jong, wil gezien en gehoord worden voor wie hij is en wat hij kan; met al zijn eigenschappen, talenten, dromen en ook al zijn zorgen, valkuilen en uitdagingen. Mijn passie en missie in het onderwijs is dan ook: elk kind een stem geven en elk kind de ervaring meegeven dat ze er toe doen en daadwerkelijk iets bij te dragen hebben. Mijn manier van werken en aanpak is gebaseerd op de volgende voor mij richtinggevende uitgangspunten:
Wat je aandacht geeft, groeit!

Wat je geeft, krijg je terug. En wat je krijgt, moet je teruggeven.
Je energie is daar waar je aandacht is.
Ik wil, ik kan, ik doe!
'Help mij het zelf doen... Leer mij het zelf doen. Laat mij het zelf doen!'
Elk mens heeft fantastische, creatieve en mooie plannen, ideeën, initiatieven en oplossingen in zich.

Nieuwsgierig als ik ben, stel ik me vaak een heleboel vragen, zoals: Wat houdt kinderen bezig? Wat zou er anders zijn als kinderen het voor het zeggen zouden hebben?

Wat zouden kinderen zeggen, willen, onderzoeken, verbeteren en aanpassen als ze hun stem meer (mogen) gebruiken? Welke ontwikkelingen zouden we nog mooier, beter en krachtiger kunnen maken door leerlingen te laten participeren?

Gebaseerd op deze gedachten en vragen en mijn missie heb ik een leerlingenraad opgericht op de Einsteinschool. Deze leerlingenraad bestaat uit verkozen leerlingen uit de groepen 5 t/m 8 en komt 1x per maand bij elkaar. De klassenvertegenwoordigers dragen onderwerpen aan, maken plannen, verdelen de taken, maken een tijdsplanning, communiceren met klasgenoten en het team, hebben een organiserende rol en vertegenwoordigen de leerlingen en de school in beslissingen en keuzes. Ik heb een coachende rol in de raad; ik stuur bij waar nodig, faciliteer in materiaal en mogelijkheden, leef voor hoe we aan het werk willen zijn en met elkaar

om willen gaan en schep duidelijke kaders en verwachtingen. Deze leerlingparticipatie binnen onze school heeft ervoor gezorgd dat kinderen zich meer verbonden voelen met en verantwoordelijk voelen voor (het wel en wee) van de school. De plek van de leerlingenraad is duidelijk zichtbaar door prikwanden met foto's, de agenda, plannen, quotes, ideeënbussen in de klassen en ook is er een vaste plek waar de leerlingenraad vergadert, plannen uitwerkt, elkaar kan opzoeken en materiaal kan bewaren. De kinderen zijn graag betrokken als lid van de leerlingenraad of als klankbord in de klas. Ze nemen hun taak serieus en dragen regelmatig ideeën aan om zaken in de school te veranderen of verbeteren.

In de school merken we dat de kinderen zich meer, beter en makkelijker uiten in contact met elkaar, het team en mensen van buitenaf. De kinderen van de Einsteinschool hebben zich ontwikkeld tot zelfverzekerde, enthousiaste, democratische, participerende medeburgers die meer stralen en trots zijn op zichzelf, hun klasgenoten, de school en alles wat samen bereikt is en wordt.

Ik zie gelukkige, autonome kinderen die op zichzelf, de minimaatschappij binnen de school en op het leven kunnen reflecteren. Zij voelen zich sterk om hun eigen keuzes te kunnen maken, afgestemd op eigen en algemene behoeftes, wensen en verwachtingen.

De leerlingenraad is ook stevig geworteld in de beleidsstructuur van de school. Er wordt bij het maken van het schooljaarplan en tijdens vergaderingen nagedacht bij welke onderwerpen, beslissingen en keuzes de leerlingenraad geraadpleegd of ingezet kan worden. De leden van de leerlingenraad verzorgen rondleidingen, zijn onderdeel van visitaties van buitenaf, staan in contact met MR en OR en zijn (mede-) organisator van allerlei activiteiten en festiviteiten.

En elke dag weer ervaar ik hoe puur, bijzonder, eerlijk, leergierig en wijs kinderen zijn en hoe heerlijk ik het vind om hier als leerkracht onderdeel van te mogen zijn.

Kijk ons eens

van en met elkaar leren op de Huizingaschool

Door: Ratna Kanhai & Dorenda ten Hoopen

Ratna en Dorenda zijn trotse leerkrachten van de Huizingaschool, een school waar gepraat en geluisterd wordt naar elkaar en de leerlingen.

Een aantal jaar geleden zijn zij gestart met het traject “de waaghalzen” waarin zij hebben nagedacht over onderwijsvernieuwing op de Huizingaschool. Wat gelijk opvalt in het interview is dat Ratna en Dorenda elkaars aanvulling zijn, yin en yang. Zij versterken elkaar met ideeën en dagen elkaar uit om verder te komen.

Toen zij begonnen met de waaghalzen was de situatie als volgt; de leerlingen waren gespannen voor het rapportgesprek en de resultaten, de leerkrachten waren leidend hierin. Er werd meer gepraat over en tegen de kinderen dan met de kinderen. Inmiddels is de situatie enorm veranderd. De school en het team hebben goede stappen ondernomen om de leerlingen meer onderdeel te laten zijn van hun eigen leerproces. Alle leerlingen, van onderbouw tot bovenbouw, zijn aanwezig bij de gesprekken en laten nu meer hun stem horen!

Over het begin van het waaghalzentraject was gelijk overeenstemming. Er moest onderzoek gedaan worden naar theorieën, verschillende aanpakken en invalshoeken.

Hoe werkt een portfolio? Wat vraagt dit van de leerkrachten, de kinderen en de ouders? Hoe uitgebreid kan dit worden? En is het uiteindelijk wel realiseerbaar voor de Huizingaschool, wat past goed bij de Huizingafamilie?

Er is gestart met een overleg om het team mee te nemen in dit proces, nadat Ratna en Dorenda het theoretische voorwerk hebben gedaan. Zij kwamen goed voor de dag met bezoeken aan meerdere scholen en een helder plan voor het team. Allereerst werd er ingezet op een cursus gesprekstechnieken met kinderen, om alle leerkrachten de tools te geven om in gesprek te gaan met het kind.

Vervolgens werd er een overstap gemaakt van het geschreven rapport naar MijnRapportfolio. Hierin kan de leerkracht, de leerling en de ouder meepraten over de ontwikkeling van het kind. Niet enkel op één moment, maar het hele jaar door. Daar het leerproces zo duidelijk inzichtelijk is gemaakt, zijn de kinderen gemotiveerd om hun groei vast te leggen. De combinatie met de gesprekken die tussen leerkracht en kind plaatsvinden, vormt het een stevige basis waar op voortgebouwd kan worden.

De belangrijkste drijfveer voor het goed implementeren van deze nieuwe technieken en middelen is het idee dat het een onderdeel is van de Huizingaschool. “Het moet iets zijn van ons allen samen, anders kunnen wij het niet op een langer termijn dragen. Het proces moet bewaakt worden.” Aldus Ratna.

Over de moeilijke momenten zeiden Ratna en Dorenda het volgende: “We zijn er van overtuigd dat we de hobbels die wij tegenkomen in het proces kunnen overwinnen. We zijn ervan zeker dat we een goede basis vormen en een stevig team, waardoor we dit aan kunnen.”

Het rapport moet niet als een los onderdeel worden gezien wat twee keer per jaar meegegeven wordt, maar een vast onderdeel van het lesprogramma net als spelling, rekenen en taal. Met mooie momenten die je vasthoudt en meeneemt en wilt laten zien aan ouders. Zo zijn zij meer betrokken bij hetgeen wat de kinderen doormaken. Dit is zeker geslaagd op de Huizingaschool.